

วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 15 เทศกาลธรรมดา ปี C

ข้อคิดจาก FABC

- สอนเรื่องคุณธรรม “ความรัก”
- อธิบายความหมายของ “ความรัก” ที่หมายถึงการละน้ำใจตนเอง สละตนเอง หรือลืมนะตนเองสำคัญเหตุเพื่อสามารถอุทิศตนเองเพื่อ “ผู้อื่น”
- ยืนยันให้เห็นว่า โลกปัจจุบันต้องการความรักในรูปแบบนี้อย่างที่สุด

บทอ่านจากหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ (ฉะ 30:10-14)

- หนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ เล่าถึงเหตุการณ์หลังจากที่ชาวอิสราเอลกำลังจบการเร่ร่อน 40 ปีในถิ่นกันดาร ขณะนี้พวกเขากำลังจะก้าวเข้าสู่แผ่นดินแห่งพันธสัญญา
- โมเสส ผู้นำประชากรของพระเจ้า หลังจากที่มีประสบการณ์กับอิสราเอลในถิ่นกันดาร หลังจากที่ผ่านมาทั้งความเชื่อฟังและความไม่เชื่อฟังของประชากรนี้ต่อพระยาห์เวห์ และได้ผ่านเหตุการณ์แห่งพระกรุณาของพระเจ้ามามากมาย บัดนี้ ก่อนที่พวกเขาจะก้าวเข้าแผ่นดิน (อันที่จริงโมเสส กำลังจะตาย หรือหมดบทบาทไป) โมเสสย้ำเรื่องสำคัญที่สุดคือ
- ประชากรของพระเจ้าต้องไม่ลืมพระเจ้า ไม่ลืมบัญญัติของพระเจ้าโดยคำสำคัญคือ “ด้วยสุดจิตสุดใจ” โมเสสกล่าวว่า “เจ้าต้องฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเป็นเจ้าของเจ้า และถือตามบทบัญญัติ... และต้องกลับมาหาพระยาห์เวห์พระเป็นเจ้าของเจ้าด้วยสิ้นสุดดวงใจ”
- คนจำนวนมากตีความพันธสัญญาเดิมว่า บัญญัติของพันธสัญญาเดิมนั้น “ไม่ได้เน้นเรื่องบัญญัติแห่งความรัก” ซึ่งอันที่จริง พันธสัญญาเดิมเน้นอย่างยิ่งว่า “ด้วยสิ้นสุดดวงใจ” ซึ่งหมายความว่า จำเป็นที่อิสราเอลจะต้องแสดงออกด้วยความรักสุดดวงใจนั้น โดยการถือพระบัญญัติทุกข้อที่พระเจ้าประทานให้ “ด้วยความรัก” นั่นเอง
- บัญญัติของพระเจ้า อยู่ในชีวิต อยู่ในจิตใจ ของประชากรของพระเจ้านั่นเอง และการปฏิบัติตามก็คือการประกาศซึ่งความรักและความภักดีต่อพระเจ้า โดยเน้นที่สุดจิตใจ สุดกำลังความสามารถ

บทอ่านจากจดหมายนักบุญเปาโลถึงชาวโคโลสี (คส 1:15-20)

- เปาโลยืนยันว่า พระเยซูเจ้าคือศูนย์กลางของทุกสิ่ง และเน้นว่าพระเยซูเจ้าคือศีรษะแห่งพระศาสนจักร คริสตชนทุกคนคือส่วนของพระกายของพระคริสตเจ้า
- เปาโลเป็นผู้ที่เน้นเรื่องนี้มากที่สุดหนักแน่นที่สุด เพราะท่านเชื่อว่าคริสตชนทุกคนเป็นพี่น้องกัน เป็นส่วนของร่างกายเดียวกัน แม้มีความแตกต่าง แต่รวมเป็นกายเดียวกันในพระเยซูคริสตเจ้า โดยทางศีลล้างบาป
- ดังนั้น เปาโลเองที่พร่ำสอนอย่างลึกซึ้งที่สุดในเรื่อง “ความรัก” และศูนย์กลางของพระคริสตเจ้านั่นเอง

บทอ่านจากพระวรสารนักบุญลูกา (ลก 10:25-37)

- พระเยซูเจ้าสอน “เรื่องความรัก” โดยการเปรียบเทียบ ความรักที่ต้องมีกิจการ เมื่อมีนักกฎหมายคนหนึ่ง พระวรสารเห็นว่า “เขาคือนักกฎหมาย” ถามพระเยซูเจ้าว่า “ท่านอาจารย์ ข้าพเจ้าต้องทำอะไรจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์”
- ถ้าเราสังเกต พระเยซูเจ้าถามเขากลับ ด้วยกฎหมายสูงสุดของอิสราเอล ซึ่งอันที่จริงนักกฎหมายควรต้องทราบอย่างดี เขาจึงตอบอย่างมั่นใจที่สุด และนั่นคือบัญญัติแห่งความรัก “เจ้าจงรักพระเจ้าของเจ้าสุดจิตใจ สุดกำลังและความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง” อันที่จริง ข้อที่กล่าวนี้ อย่าวว่าแต่นักกฎหมายเลย เด็กๆ ชาวียวก็น่าทึ่งขึ้นใจทุกคน
- นักกฎหมายตอบถูก แต่สิ่งที่พระเยซูเจ้าเน้นนั้นไม่ได้อยู่ที่ความรู้แต่อยู่ที่การกระทำ เพราะพระองค์ตรัสประเด็นสำคัญที่สุดคือ “ท่านตอบถูกแล้ว จงทำอย่างนี้แล้วจะได้ชีวิต”
- แต่สิ่งที่น่าประหลาดใจคือนักกฎหมายไม่รู้ “ใครคือเพื่อนมนุษย์ของข้าพเจ้า” ดังนั้น พระองค์จึงตรัสเป็นคำเปรียบเทียบ ที่กล่าวถึงชายที่ถูกปล้น ถูกทำร้ายปางตาย และมีคนผ่านมาซึ่งเราทราบดี คือ
 1. บุโรหิต ซึ่งต้องเรียกว่าเป็นชาวยิวชั้นหัวกระโทก มีความรู้บัญญัติ กฎหมาย และเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ ผ่านมาพบชายเคราะห์ร้ายคนนั้นแล้วก็ผ่านไป ที่สำคัญ “เขาเดินเลยไปอีกฟากหนึ่ง”
 2. ชาวเลวีคนหนึ่ง ซึ่งต้องถือว่าเป็นยิวที่มีความเป็นยิวเข้มข้นเช่นกัน มีฐานะด้วยในสังคม โดยเฉพาะฐานะทางชาติตระกูล สายเลือดที่พระเจ้าเลือกสรร เขาผ่านมา...และก็เดินเลยข้ามไปอีกฟากหนึ่งเช่นกัน
 3. ชาวสะมาเรีย ซึ่งชาวยิวถือว่าเป็นศัตรู เป็นคนเลือดผสม ไม่ใช่ยิวแท้ในสายเลือด และไม่มีค่าในสายตาของชาวยิวที่เคร่งครัดบัญญัติ เขามาพบ เขาเดินไปหา เอาน้ำมันใส่แผล พันแผลให้ นำขึ้นหลังสัตว์ของตน พาไปโรงแรม ดูแล และจ่ายเงินค่าโรงแรมและค่าดูแลต่อให้ ทั้งยังสัญญาว่า จะกลับมาเติมเต็มส่วนที่ขาดที่ทางโรงแรมต้องจ่ายเกิน
- พระเยซูเจ้าตรัสถามนักกฎหมายนั้นว่า “ใครในสามคนนี้ที่ท่านคิดว่าเป็นเพื่อนมนุษย์ของคนที่ถูกโจรปล้น”
- คำตอบคือ “คนที่แสดงความเมตตาต่อเขา” ดังนั้นสาระสำคัญไม่ใช่ความรู้แต่เป็นการกระทำ และสิ่งที่ต้องกระทำเพื่อจะได้รับชีวิตนิรันดร์นั้นคือ “ท่านจงกลับไปและทำเช่นเดียวกัน” คือ ปฏิบัติความเมตตา อันที่จริงมาจาก “ความรัก” นั่นเอง

- สำคัญเพื่อได้รับความรอดคือการรู้ธรรมบัญญัติ “บัญญัติแห่งความรัก” และที่สำคัญที่สุดคือ “การปฏิบัติบัญญัติแห่งความรัก” แสดงออกซึ่งความรัก ความเมตตาต่อพี่น้อง

การได้รตรอง

- พี่น้องที่รัก “บัญญัติแห่งความรัก” ใครเล่าไม่รู้ โลกต้องการความรักมากที่สุด และความรักรักนั้น ไม่สามารถให้คำจำกัดความได้ครบถ้วนเพราะว่ายิ่งใหญ่เหลือเกิน และที่สำคัญพระเจ้าเป็นความรัก ความรักจึงยิ่งใหญ่ที่สุด
- แต่ขณะเดียวกัน เรายอมรับกันทั่วหน้าว่า พระศาสนจักรคาทอลิก ประกาศ ยืนยัน ศรัทธา ในพระเจ้าองค์ความรัก พระศาสนจักรศรัทธาในความรักว่ายิ่งใหญ่ที่สุดและที่ใดมีความรักที่นั่นก็มีพระเจ้า
- เราเชื่อว่า ความรักคือ “บัญญัติเอก” ที่สุด แต่คำถามสำคัญคือ
- พี่น้องที่รัก เราได้ปฏิบัติบัญญัติข้อนี้หรือเปล่า ชาวสเปนคนหนึ่ง แม้ไม่ใช่ยิวแท้ แต่ก็กลายเป็นผู้ปฏิบัติ
 - เขาเดินเข้าไปหา
 - เขาเอาน้ำมันและเหล้าองุ่นใส่แผลให้
 - เขาพันแผลให้
 - นำขึ้นหลังสัตว์ของตน พามาโรงแรมที่ปลอดภัย
 - ช่วยดูแลพยาบาลให้
 - และยังฝากฝัง ฝากเงินช่วยดูแล นอกนั้นสัญญาจะดูแลค่าใช้จ่ายในอนาคตให้ด้วย
- พี่น้องที่รัก พ่ออยากจะสรุปด้วยคำของพระเยซูเจ้าว่า “จงไปและทำเช่นเดียวกันเถิด พ่อคิดว่าเราต้อง
 - เดินเข้าไปหา ช่วยเหลือดูแลกัน รักกัน
 - รักษาบาดแผลให้กัน (โดยเฉพาะถ้าบาดแผลนั้น ๆ ของเขา เราเองแหละที่เป็นคนทำ ซึ่งขออย่าให้เป็นเช่นนั้นเลย)
 - เอาใจใส่ ดูแล และจะดูแลแม้ในอนาคตด้วย
- พ่อคิดว่าเริ่มจากในครอบครัวของเรา ก่อน สามมี ภรรยา ลูก ๆ พี่น้องครอบครัว ที่เราสัญญาว่าจะรักกันจนวันตายนั้นแหละ บางทีคิดดี ๆ เราอาจจะต้องเริ่มกลับใจที่จะรักกันอีกครั้งหลังจากที่ลืมนาน ๆ หรือหลังจากที่ทำให้เกิดบาดแผลแก่กันและกันไปจนจำสภาพเดิมแทบไม่ได้แล้ว

- ดังนั้น ขอให้พระบัญชาของพระเยซูเจ้าเป็นความจริง ขอให้บัญญัติของพระองค์เป็นความจริงที่ว่า “ท่านจงรักพระเจ้าสุดดวงใจ และจงรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง” ดังนั้น เราคงต้อง “ภาคปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม” ของความรักดังเช่นที่เราได้เรียนรู้จากพระบัญญัติของพระองค์ในวันนี้
 - กับพระเจ้า เราคงต้องประกาศความเชื่อ ศรัทธา รัก สุดดวงใจ โดยยืนยันว่า พระองค์สำคัญ ล้ำค่าที่สุดในชีวิตของเรา เราขาดพระองค์ไม่ได้ เราเชื่อ รัก และหวังในพระองค์ สิ่งที่เห็นได้ คือ การมาหาพระเจ้า การภาวนา และการดำเนินชีวิตที่เห็นได้ชัดว่าเรามีพระเจ้าอยู่กับเรา อยู่ในตัวเราเสมอ
 - กับเพื่อนมนุษย์ อันที่จริง นี่เป็นภาคขยายจากความรักพระเจ้า คือชีวิตที่ปฏิบัติความเมตตา ความรัก อย่างจริงจัง ซึ่งบางทีอาจจะต้องเริ่มที่ ชีวิตที่ยุติธรรม ซื่อตรง และถูกต้องเสมอกระมัง
- พี่น้องที่รัก พอลคิดว่า ชีวิตคริสตชนที่มีความรักพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์นั้นจะต้องไม่
 - มองเห็นแล้ว เดินข้ามไปอีกฟากหนึ่ง แต่ว่าเป็นการ...
 - มองเห็นแล้ว สงสาร และทำทุกอย่างในขณะนั้น และในอนาคตเพื่อช่วยเหลือเกื้อกูล
- ขอให้เราเห็นกันและกันเสมอ เมตตากันและกันเสมอ ช่วยเหลือกันและกันเสมอ เพราะว่า เรารักพระเจ้าสุดดวงใจ เราจึงรักเพื่อนมนุษย์เหมือนรักตนเอง
- สุขสันต์วันพระเจ้า วันแห่งพระเจ้าองค์ความรัก พอลเชื่อว่า สำหรับคริสตชนทุกวันอาทิตย์คือการฉลองวันแห่งความรัก เพราะพระเจ้าเป็นความรัก